75ste Jaargang — N° 6

Zaterdag 9 Februari 1929

# DE POSTRIJDER

D PROVINCIE LIMBURG

KBLAD VERSCHIJNENDE ELKEN ZATERDAG.

AANKONDIGINGEN.
per regel . . . fr. 1.0
ben Allerlei- en Provincienieuws fr. 3.0
sen en Doodsberichten . fr. 3.0
KLEINE AANKONDIGINGEN:
tot 4 regels . . . fr. 2.0
egel meer . . . fr. 0.0
r meer dan één inlassching, prijs volgens d.
aankondigingen en mededeelingen moeten ekomen voor Donderdagmiddag.

BUREEL EN REDACTIE:
Drukkerij COLLEE
Naaml. Maatschappij
TONGEREN.
Postcheksrekening nummer 84855.
Telefoon 12.
Abonnementsprijs: fr. 12.50 per jaar, vooraf betaalbaar.
30 centimen het nummer.
Alle toezendingen van geld, brieven en aankondigingen, moeten franco gedaan worden aan den uitgever.

Huis C. VELGHE & Co
86-82, Maestrichterstraat,
Tongeren.
DE BESTE STOFFEN,
DE BESTE KLEEDEREN.

## nne zedelijke wærde

*een der bedrijvigste stroken onzer stad, is een boekwinkel Tal van ngierigen, waaronder ele werk bedienden en jonge meisjes wordt ndacht getrokken door eene uit ng van photografien van lteit; ook van een nieuwsblad dat verschijnen. Dit aks is heel lijk. Maar dezen diewel toezien algauw bemerkt hebben, dat in't der groote vitriei een beeld dat en gazetleurder'ijkt en die dzie nummer opsteei van ..*

*links en rechts derstrien twee plakaten waarop i dikke vette e lezen staat, opt eerste pla ts: te koop gestel; boekwerarvan de verkoopis verboden Brusselsche tramiletten en dat uitdrukkelijkste aivraag van 't ernement onder delrukking van bond gesticht door dokter Wibo de bescherming eheropheuring oede zeden. Op 't ndere plakaat even in vette lette: te koop ve boekwerken welk door omzendn van het parket in de boekhanrs zijn opgegeventzijnde tegen g met de goede den. En daar volgen eene ree dier boeken.*

*nu zal de lezer ch nieuwsgierig gen wie wel de vkoeper of eige mag zijn dier uligheid. Hewel beste vrienn dat is het stisch fransch blad « Le Peu waarvan de bezten en drukke egen zijn te tsrsel in de Zave t. En dan kom die heeren, die bedrieg ers omte zeggen, dat k streven naar eer zedelijkheid meer volksontwikeling. De werk zoo schreeuwen over huizen en , op hunne mangen en openba rgaderingen, nt zich ontwikke atuurlijk op manier dat hij op tijd gansch veterlijkt, niet eens voor edele g elens vatbaar is, immer de ongekkig proot blijat van dat gvemd socialistisch ialism Deze vekwerken waar er sprake is, n zonder oogpunt tijt en opsiel wat ge wenschen maar de swjer er in vermandelt is van zulk aard dat zij een en aefzig goed doen in opkomen, en een gevaar daarom groot eteln in verderf te t is aan uurlijk niet te verren dat zij os zijn op dokter die moeilig e edele figuur, die nverpossi a t werk neeft ge eenen bond stichten voor doel de de goededen in eer te hou te doen oeermen. Indien de re bestureihet volk er voor huwen en kwerken niet ge*

*dden in de publieke uitstallin gmoeten zij daarom wel grondi gen hebben. De socialistische bijn de werktuigen der loge of vlarij. zij beogen niets anders dolk door gedurige ophitsingen hlgelingen diep ongelukkig te mmogelijke dingen voor to spie door hunne schriften en boeken Godsdienstzijn uit het hart te Is voor ons een geweetensplicht hn te lichten en overal waar geeft hunne schandalige en pende handelwijze te ontmas ke zullen met de eerst komende kan het volk het eens duidelijk nie ware en belanglooze vrien den werkman zijn en hen nwen tegen knnne schaamteloo zlarij.*

## HET NIET ZOO?

e soms een dagblad?

staat ge dan niet dikwijls verer het groot getal moorden moord aanslagen op de eerbaarheid, die en overvloed van omstandigheden ld worden: kindermoorden, liefde der jaloerschheid, der ontrouw, nog door zelfmoord?

inaad, peizen wij, zelfs niet bij ellensie personen komt hij het r afschuwelijkheden het vedacht , dader zal wede om een kwee r jaar lijter zijn een persoon matig naar de kerk gaat en de H aten ontvangt ». Neen, bij nie t zoo geslacht op: maar bij schoor lt hulsjop of inwendig dit oordeel is er wederom eene die zich nek of gebed bekommert, die naar kerk iis onzicht, die aan hemel noch hel ! »

niet zoo?

erdraaie nu ons gedacht niet.

n wij dat de persnen die aan geen st dienen alles moordenaars zijn en te menschen of op weg om hen te ? Volsrekt niet! Beweren wij dat astige personen zich aan geen misnnen verpijpen of er zich nooit aan maken? ook niet! Maar feiten blijven feiten; en gelijk wij zeiden: naar de algemeene opinie, het geezond verstand en de intiemeing van iedereen zijn de daders d misdades, koeels die kerk en ns den rug toekeeren.

t niet konschetsend, betoekenisvel? st of onbewust brengt iedereen zoo an den invloed van den godsdienst zedelijk gedrag der menschen. Bef ondi wust erkent daardoor beseeren godsdienst nog het sterkste bolwers n algeheele verwildering, tegen zen eer naar de barbaarschheid, waarin rbloed zou hebben noch voor egenoch voor eerbaarheid, noch zelfs voor ven zijner medemenschen.

aangaande verstaan wij niet volstrekt

## Huiselijke Gelukskroon.

Welopgevoede kinderen maken de kroon van het huiselijk geluk. Een gezonde aangename woning, een geregeld ordelijk huishouden, onverstoorde eendracht en vrede zijn de grondslagen waarop het huiselijk geluk berust. Zoodra de goede God de echtelingen heeft gezegend openbaart zich in het moederhart een nooit gekende vreugde; het voelt zich bovenmatig gelukkig. Dit geluk is dan echter slechts duurzaam, als de kinderen braaf en deugdzaam opgevoeden; zijn zij boos en slecht geworden dan is alle gelukzalige rust, alle tevredenheid uit het huis verdwenen. Het grootste leed, het zwaarste kruis voor ouders is een weerspanning zoon, een nietsdoende dochter te bezitten, welstand, ja zelfs rijkdom zijn dan niet bij machte den kommer en de zorg uit hun hart te verdrijven. Dagelijks wordt hun leven verbitterd door hun ondeugende kinderen, hun sterfuur wordt er door vervroegd en oneindig bezwaard.

Wilt gij, jonge moeder, dit treurig lot niet, dat er personen gevonden worden, heel ernstig, heel ordelievend, die zelfs een geregeld leven leiden, maar die verre van den invloed van den godsdienst, van kerk en priesters te bevorderen, hen geldrig rechts of links of onrechtstreeks tegenwerken en te nietdoen.

Men heeft nu toch al geno gzaam de gevolgen kunnen nazaan, de bittere gevolgen van het onzedelijk, godsdienstloos onderwijs. Men bedenke maar eens hoe het er toegaat in de middens, die buiten den godsdienst opgroeiden, en toch zullen er personen gevonden worden, die voor het onzedelijk onderwijs zullen opkomen. Neen, zulke personen bestaan wij niet. Gebeurt dat uit godsdienstsbiaat of enkel om stoffelijk en politiek belang?

Naar ons inzien zouden alle personen, die nog wat over hebben voor beschaving en orde, voor maatschappelijken vrede en zelfs persoonlijke veiligheid, de handen moeten inslaan om overal aan den godsdienst de plaats te gunnen, die hem rechtmatig toe komt, om den invloed van den godsdienst doen door te dringen in al de rangen der maatschappij, van hoog tot laag, van arm tot rijk. Zou dat ook het inzicht niet zijn van onze Geestelijke Overheid wanneer zij zoo dringend aanzet tot katholieke jeugdactie, tot katholieke apostolaat?

Dat de ouders vooral, die bewust zijn van hunne verantwoordelijkheid en die zich bekreuven om het waar geluk hunner kinderen en zelfs om de vlekkeloosheid en de goede faam van hunne familie, toch zorgen voor de christelijke opvoeding van hun kroost: dat zij het oog houden op — en de hand aan het godsdienstig en zedelijk gedrag hunner aankomende zonen en dochters. Mogen zij hen voorgaan door een waren christelijken, onbespiellijken levenswandel. Dat de ouders, de onderwijzers en onderwijzeressen samen met onze priesters een door en door godsdienstig geslacht vormen tot ons aller heil en welzijn.

## UITZINNIGHEID.

In ieder land wordt wederom het schoonste dochtertje uitgekozen om naar Amerika gestuurd te worden, waar te Galveston de prijskamp voor 't schoonste meisje der wereld plaats heeft.

In sommige ernstige (?) bladen vinden we dagelijks de photos van kleuters, jongens en meisjes, die hun of daar van den eenen of anderen prijskamp voor de schoonste kinderen hebben deelgenomen.

't Is alsof lichtzinnige menschen er op uit zijn om zich zelven en de beschaving (als de echte nog bestaat) belachelijk te maken, het kind en den mensch van hun ernstige roeping af te leiden en ze door het doen en kopiëren of aanvaren van dritten, tot 'n misvorming van geest en leven te leiden, terwijl er voor hen, zonder dit ophitsende kampen, iets beters was weggelegd.

We hebben hier nog de taal van het gezond verstand, die de ouders ons liefst laoren en laten spreken. Wij maken er ons nog in die huidige zeden te brengen.

Toch zeggen we wat vaders en moeders denken of denken moeten.

Schoonheid van wezen en lichaam is niets, is vergankelijk, heeft geen moeite gekost om te verkrijgen.

Schoonheid der ziel is 'n overwinning van den mensch op zijn karakter en op zijn driften, dat goed aan den evenmensch, laat sporen in 't leven en hierna. De schoonheid moet, zoo min als de heiligheid, uiterlijk zijn, want dan is ze dikwijls bedrog en niet te betrouwen, ze moet werkelijk zijn in 't diepste van het geweten zooals in het uiterlijk der daden.

Zijn wij eenvoudig en goed, zonder te willen blijken wat we niet zijn, en laten we aan de verlichte steden den eeredienst van het uitwendige, die niets anders is dan veraas op 'n zinkende moraliteit en geen echt schoone menschen vormen zal.

# BUITENLAND

### FRANKRIJK.

**Vier ter dood veroordeelde vrouwen.** — BLANCHE VABRE IN DE KETENS GEKLONKEN. Er zijn in Frankrijk vier ter doodveroordeelde vrouwen die hun lot afwachten. Zullen zij kennis maken met de guillotine? Deze vraag word wel duizendmaal gesteld; zij zal weldra opgelost worden, ten minste voor een hunner: Blanche Vabre, de moordenares van La Courneuve.

M. Odette Simon, advokaat van Blanche Vabre, is voor Dinsdag a.s. bij den President der Republiek ontboden. Mogelijk zal men zich haasten met de moordenares gedaan te maken, gezien hare aanvallen van wede en zinneloosheid. Zij gaat zoo woest te werk dat men haar in de ijzera heeft moeten klinken. M. Odette Simon, die de veroordeelde in het gevang St. Lazare, te Parijs bezoekt heeft, trof haar op een stoel gekluisterd aan. Zij had onlangs een der Zusters, verplegsters van St. Lazare aangevallen en zich aan andere geweldaden plichtig gemaakt, die niet alleen het leven in gevaar stelden van de Zusters van het gevang, maar ook van de twee medegevangenen, die hare cel deelen. Zij draagt niet meer het grijs kleed der ter doodveroordeelden, dat zij afgerukt en verscheurd heeft.

Blanche Vabre wacht hare overbrenging af. Zij denkt dat de wet niet toelaat vrouwen te guillotineeren, en hoopt naar een bijzonder gestacht overgebracht te worden. Binnen een paar dagen zal zij het gevang verlaten. Maar waar heen?

**Een kindje door eene rat gebeed.** — Uit Vannes berichtt men dat te Celko eene vrouw te wachten had over vijf kinderen toevertrouwd aan den openbaren bijstand.

Eenigeren morgen stelde zij vast dat de kat van den huize het gelaat van het jongste kindje aan het afkiken was. Zij wou het dier verjagen, maar zulke goelukke haar niet. Het scheen wel dat het razend was en zij moest het met geweld van het kindje rukken.

Toen bemerkte zij dat de kat de helft van het aangezicht van het arme wichtje

---

ELWERK varDE POSTRIJDER ».

—1—

HET

## K VAIDEN MIST

DR

H. RIDHAGARD.

r en zoon oeetten elkaar slechtg
en Leonard. het niet in, aan zij
te sprekover dingen, die hemmeet,
w aan t l lagen, dan op helard!
oogenblik als er eene praktische
was om zuite doen.
rweerde les Beach was een
stat g en gtig man en nooit hartroischer, atiger en plechtiger
en dan op avond toen Leonarbinnegad.
tond voor truur in zijn salon, men
den zilverbeker in de hand, tijdelijk
uding alshij juist den inhou
leeggegeten. In waarheid zoeiden,
het merp den bodem van dand
een legde aan vrouw en kindere
ane had nom broer, de schoonhei
stuk uit hnard's oog viel op de
hij herle hem seffens als ee
sesukket den familieschat de
nards plotg en onverwacht bi
verwe ontroesringen van
aardier personen waren da
het aanges vuur vergaderd;
, zijne vrozijn zoon en Jane.
liet den beeen weinig zakken
hij daar une volle lengte staan
den binnedende, zou men gezi
dat hij met een zilveren
in bedw wilde houden.
, een kleevendig mensch, dra
als stondop eene schijf, en
op den toer grootste verbazi
wie zou dit gedacht hebben
oon en lonsbouwd man, Leonar
n en zijn ochoolmakker, riep

oude jongen wie zou ge u vandaag
erwacht hebben — met een klemoon
dat zijn vriend er in't geheel niet
n zijn schik was.
e zelf, een slank en lief meisje met
ieb uin haar, die op een voetscoltjo
t vuur was geeten en zich de kneen
de n bitter weinig luisterde naar
vaders voordracht over antiek zilver,
niet soonls de anderen. Zij alleen
recht, haar lieve wezen rood van
nenig en zij liep den binnentredende
tegemoet, uitroepende: Oh, Leonard lieve
Beach richtte zijne donderbus op zijne
er en laste een vulgemikt schot.
Jane, sprak hij, op eenen toon waarin
vertwit en vriendelijke verwittiop de meest gelukkige wijze waren
Jan bleef te midden van het vertrek
ne, sprak, als gehoorzamend aan eene les die
zilverbeker in de hand, tijdelijk had vergeten, terwijl de domiuit juist den inhou der beker neerzettend met een medeoogen. In waarheid zoeiden, zoetsappigen glimlach om den
bodem van dand en met uitgestrekte hand op den beeen vrouw en kindereker toetrad.
Hoe gaat het, beste jongen, hoe gaat
zegde hij; wij verwachtten er ons niet
Mij in deze omstandigheden hier te
vervolgde Leonard bitter. Nu, dat
niet gebeurd zijn, doch Tom en ik, we
dat de veiling slechts drie dagen
gedurd hebben.
— Juist zoo, Leonard. Als aangekondigd
zou de veiling drie dagen innemen.
de verkoper kon in dien tijd niet sgnen
krijgen. De schatten, in zulk een oud
is als « Outram Hall » opgehoopt, zijn
aanzienlijk — en hij wuifde
de hand in eene breede beweging.
— Inderdaad, markte Leonard op.
— Hm! vervolgde M. Beach, na een poos
onrust begon aan te toonen. Ongetwijzal zal het voor u een genoegen wezen,
at alles zoo goed is afgeloopen. Dat is niet
tijd het geval, want zulke collectieg als

die van « Outram Hall », hoe belangrijk en waard vol zij der familie mogen toeschijnen, bereiken niet altijd hunne waarde in eene buitenveiling. Ja, de verkoop ging goed dank vooral aan de milde biedingen van den nieuwen heer. Deze boker, bijvoorbeeld, dien ik kocht als een klein aandenken uwer familie, kost me tien schellingen ter ons.

— Zoo, antwoordde koelweg Leonard; ik meende altijd dat hij er vijftig waard was.

Er kwam een nieuwe poos, gedurende welke al de aanwezigen, behalve M. Beach en Leonard zelf, opstonden en het vertrek verliet,n. Jane was de laatste om te vertrekken en terwijl zij hem voorbij ging ontwaarde Leonard tranen in hare oogen.

— Jane, sprak haar vader op zachten toon tegen zij reeds de hand aan de deur had, ge zult u in tijds kleeden voor het avondmaal. Ge weet dat M. Cohen komt en ik zou iemand beneden willen zien om hem te ontvangen.

Geen antwoord kwam van de lippen zijner dochter, die de kamer verliet zonder een woord te spreken.

— Wel, Leonard, wedervoer M. Beach toen zij alleen waren, met eene stem die sympathiek moest zijn en als een valsche vlood kraste in de ooren van zijn bezoeker 't is eene ongelukkige historie, jongen, recht ongelukkig. Maar waarom zit ge niet neer?

— Omdat niemand het mij gevraagd heeft, antwoordde Leonard, terwijl hij eenen stoel nam.

— Hm! vervolgde M. Beach, ik geloof dat de nieuwe heer, de jonge M. Cohen een vriend van u is.

— Een kennis, niet een vriend, markte Leonard op.

— Ge waart toch beiden op hetzelfde collegie?

— Jawel, doch ik kan hem niet lijden.

— Vooroordeel, beste jongen, vooroordeel; daar moet ge tegen ingaan. Maar ik begrijp dat ge vandaag niet ingenomen zijt met den man, die eigenaar van Outram moet worden. Ja, 't is drooving, maar een troost hebt ge en dit is dat, wanneer alles zal verkocht zijn, er genoeg zal wezen om alle uws vaders schulden te betalen! En nu, kan ik iets doen voor u en voor uw broer?

Leonard dacht na dat, welke ook zijn vaders misslagen waren, en zij waren talrijk en groot, het toch niet die huichelende dominee was, die al hat bezat, aan zijnen vader was verschuldigd, welke er slechts met één woord had mogen over spreken. Doch 't was nu geen tijd om de nagedachtenis zijns vaders te verdedigen tegen eenen ondankbare; hij had nu strijd te voeren op eigen hand.

— Ja, M. Beach, sprak hij ernstig, gij kunt mij helpen. Ge kent den moeilijken toestand waarin mijn broeder en ik zijn geplaatst door eene omstandigheid, waaraan wij geen schuld hebben: ons oud huis is verkocht, onze fortuin is weggevlogen, onze naam is geschandvlekt. Op dit oogenblik bezit ik niets in de wereld dan eene som van 200 pond, die ik in de dagen van overvloed en rijkdom, met een bepaald doel heb gespaard. Een beroep heb ik niet en voortstudeeren gaat niet, omdat ik het geld niet bezit om de kosten te dekken.

— Duisterr, murmelde de dominee, duister. Ik moet het bekennen. Doch wat kan ik in deze omstandigheden voor u doen? Ge moet maar betrouwen hebben in de toekomst, jongen.

— Wat ge kunt doen? antwoordde Leonard koortsachtig; uw vertrouwen in mij bewijzen, door mijne verloving met Jane openbaar te maken.

De dominee deed met de hand een gebaar als meest hij een onzichtbaren vijand van zich afweren.

— Een oogenblik, vervolgde Leonard. Ik weet dat ik veel schijn te vragen, doch luister. Alhoewel alles somber schijnt, heb ik betrouwen in mij zelven. Met de aanwakkering, die mijne genegenheid voor uwe dochter mij geven zal, en wetende dat om haar te winnen, ik mij eerst tot eene positie moet opwerken, om haar het leven te verschaffen waarop zij recht heeft, ben ik overtuurd dat ik, door eigen pogingen, alle moeilijkheden zal te boven komen.

Waarachtig, ik kan met Lyger aan dien rekkemanspraat luisteren! riep M. Beach angstig uit. Leonard, ben je niet minder dan eene onbeschaamdheid. Alle overeenkomst, die tusschen u en Jane kan bestaan hebben, is tot een einde gebracht. Verloving? Ik heb nooit van verloving gehoord!

— Gij schijnt te vergeten, mijnheer, zegde Leonard, die moeilijk zich bedwingen kon, dat nog geen zes maanden geleden, gij en ik over de verloving een lang onderhoud hadden en besloten niets aan mijn vader te zeggen zoolang ik mijn diploma niet bezat.

M. Beach droeg zorg geen rechtstreeksen antwoord te geven.

Ik herhaal dat het eene onbeschaamdheid is, zegde hij. Welhoe! Ge bezit niets in de wereld, dan eenen naam, dien uw vader erg... geschandvlekt heeft en ge zoudt mij de hand mijner dochter vragen? Ge zijt dus zoo ikzuchtig, dat ge niet alleen hare kansen van geluk tracht te verwoesten doch haar nog wil meesleepen in den afgrond uwer armoede. Leonard, dat had ik nimmer van u gedacht.

Bij die woorden kon de jongeling zich niet langer bedwingen en viel uit:

— Ge spreekt de waarheid niet. Ik vroeg niet de hand uwer dochter, doch enkel de belofte dat ge mij die geven zoudt, als ik er mij weerdig van gemaakt had. Doch, dat alles is nu voorbij. Ik zal gaan, zooals ge vraagt, doch niet zonder u de waarheid gezegd te hebben; zooals gij mij trachtet te vangen, toen ik nog een rijke edelmanszoon was, zult ge nu met de schoonheid uwer dochter dien jood in het net lokken.

Aan haar geluk denkt ge niet; uwe eenige drijfveer is het geld. Zij is geen sterk karakter en het is wel mogelijk dat uw plan goed uitvalle; doch geluk zal het u niet aanbrengen. Al wat ge kunt zijt ge verschuldigd aan mijne familie en, nu 't onheil zich over mijn hoofd neerstort, berooft ge mij van 't eenigste goed, dat mij nog niet ontnomen was. Door een einde te al den betrekkingen, die door alleman waren gekend, doet ge mij nog dieper in het slijk. 't Zij zoo, doch daar ben ik zeker van, dat boontje om zijn boontje zal komen en dat eenstijd zal naderen, waarop ge u diep de wijze zult berouwen, op dewelke gij uwe dochter en mijzelven in het nut van tegenspraak hebt behandeld. En nu, vaarwel.

En Leonard keerde hem den rug toe en verliet voor altijd de Victorij.

II.

DE EED.

Arthur Beach, Jan's broer, stond buiten het vertrek, wachtende om Leonard te spreken, doch deze snelde sprakeloos weg en trok de deur achter zich toe. Daarbuiten viel de sneeuw, doch niet zoo dik om het licht der maan te verduisteren, welke tusschen de takken der naakte boomen scheen.

Leonard wandelde de drief door en had bijna de poort bereikt, toen hij in de sneeuw het gekraak van voetstappen achter zich hoorde. Met eene uitroeping keerde hij zich om, want hij was niet in eene luim om nog met Arthur Beach, door wien hij moeude gevolgd te zijn, een gesprek te voeren. Tot zijne verbazing was het echter de jonge Beach niet, maar Jane zelf, die hem in dit oogenblik, bij sneeuw en maanlicht, schooner toescheen dan hij ooit had gezien.

Jaren later nog kwam zij hem voor den geest, zooals zij daar stond in dit oogenblik, slank en rijzend van gestalte, haar kastanjebruin haar als bedoeiend door de vallende sneeuw, met de oogen vol medelijden op hem gericht.

— Leonard! bracht zij gejaagd uit, waarom zijt ge vertrokken zonder afscheid te nemen van mij?

(Worde vervolgd).